

Prostor

Červen 2012

Takhle nějak vytrysknou proudy žáků z budovy v poslední den školního roku. Honem ven!

Počítačové hry

Počítačové hry jsou označovány starými lidmi větami jako: „Co je to za novoty.“ A „...za mých časů...“. Pro dnešní děti a mládež jsou nedílnou součástí zábavy. Ať už po internet nebo z CD.

Většina mládeže sice dává přednost Facebooku, ale ta druhá část je raději, když na něm můžou být na mobilu a počítač si nechávají na hry.

Dívky dávají přednost hrám s koňmi nebo podlehnou—jako já—hře The Sims (Simíci). Kluci dávají přednost zabíječkám (ehm.. :) já taky... Hitman!!!! Assassin's Creed Brotherhood, Call of Juarez...) Nebo really. (Flatout... bezva)

Abych řekla pravdu, mě zasvětil do klučičích her můj bratr Aleš. (Občas ho mám chuť zabít). Výhoda: máme co hrát společně. Nevýhoda: Je natvrdejší a podvádí.

Ale i tyto počítačové hry mají nevýhody. Dnes už jsou na stránkách i hry (my to nazýváme mučení) s českým jazykem, angličtinou nebo (Bohu díky, nemáme ji doma) s matikou.

Hry samotné jsou pro nás, jak už jsem říkala zábavou, ale někteří mladí smaží na svých počítačích od dvou hodin, kdy jim končí škola, často i do půlnoci, vajíčka. Podle mě jsou hry výborné, ale rodičům to tak nepřipadá, jelikož skoro všichni asi znají dobře ten přímo nadlidský výkon své potomky přimět, aby šli spát nebo se šli učit či aby se šli aspoň najíst. Troufám si říci, že někteří ještě paří před začátkem školy.

DePi

Volno! Svoboda!! Prázdniny!!!

Tak jsme se dočkali, soudruzi moji! Červen konečně dorazil. Jeho začátek sice znamená tuny učení, ale když jsou písemky napsány a známky uzavřeny, tož to už pak máme frei! Hle jak uspavačům hadů (jsou také známí jako tzv. „učitelé“) dochází dech, zaklínací píšťala mlčí a hadi mají pré! Třikrát hurá!

Pro některé je tohle jen konec dalšího školního roku, pro jiné konec jedné životní etapy. Všem devátákům a maturantům tímto přeju hodně štěstí do příštího roku. Neplakejte nad tím, co končí a radujte se z toho, co přijde. A nic se nebojte, začátky jsou vždycky těžké, tak to prostě chodí. Ale ať se děje cokoliv, nevzdávejte to a věřte si! Toť pro vás ode mě vše. Ostatním školákům bych vzkázala, abyste „nicméně školu nevynechávali, přestože „se v ní stejně nic neděje a krásné počasí vás láká“, ale počítám, že než tohle číslo Prostoru vydáme, bude se již předávat vysvědčení a tak vám všem místo toho popřeju moc a moc krásné prázdniny. Dávejte na sebe hlavně pozor, neztrácejte soudnost a nic si nezlomte, však už ty řeči znáte :)

Sláva nazdar prázdninám!

Hoa Mi

Z vlastní tvorby našich redaktorů

Už to tady jednou bylo. Tyto kratičké příběhy vznikaly tak, že si redaktoři Prostoru vylosovali několik slov a pak z nich sestavovali podle vlastní fantazie děj. Výsledky byly překvapivě dobré. Tentokrát někteří měli úkol trochu ztížený: museli využít hned slova dvě, podstatné jméno s přídavným... Možná se to zdá jednoduché, ale zkuste si to... Několik nejlepších zveřejňujeme.

Hořký čaj, jedovatý had, neslaná polévka, špinavý ubrus

Tam už nikdy nepůjdeme

Jednou jsem se rozhodla, že přemluvím mamku, aby se mnou zašla do restaurace U tří labutí. Slyšela jsem totiž, že tam nastoupil nový kuchař a chtěla jsem se přesvědčit, zda bude stejně dobrý jako ten bývalý, možná ještě lepší.

Mamku jsem přemluvila lehce, a tak netrvalo dlouho a jely jsme na večeři. Jen my dvě, samozřejmě. Když jsme dorazily na místo, byla restaurace přejmenovaná. Už se nejmenovala U tří labutí, ale U jedovatého hada. Mně osobně se ten nový název nelíbil ani trochu, ale na tom, co si o tom myslím, koneckonců nezáleželo.

Když jsme s mamkou vešly dovnitř, tak jsme se zarazily. Vypadalo to tam jako v nějakém bordelu. Chvíli jsem si nebyla jistá, jestli jsme vůbec na správném místě. No, byly jsme! Sedly jsme si ke stolu a trvalo dlouhých dvacet minut, než si nás někdo všimnul. Přišla paní, která se až do té doby vesele vybavovala a zeptala se trochu otráveně, co si přejeme.

Otrávené jsme byly i my s mamkou, a to docela dost. Úplně jsme z toho zklamání ztratily hlad i chuť. A proto si mamka objednala jenom čaj a já si dala polívku. Nežli nám to přinesli, chtěla jsem mamce připravit tácek a přitom jsem si všimla, jak je na tom stole hrozně špinavý ubrus.

Když pak paní servírka přinesla čaj a polévku, jen jsme se na sebe s mamkou podívaly a pustily se do jídla – čaj byl hořký, polévka neslaná. Beze slova jsme se zvedly, položily na stůl peníze a odešly. Z kdysi nejlepší restaurace ve městě byla teď ta nejhorší. Sem už nikdy nepůjdu.

Jana Pěčová

Prší, šnek, ušmudlaný, jéje

Prší, prší... šnek se směje

„Dobrý den,“ řeklo zdvořile zelené listí šnekovi – a v tom začalo pršet. Šnek se rozhodl, že se schová v parku, protože neměl déšť rád, ale hned se lekl velikánského nepořádku, který v tom parku všude byl. Všude se válely samé nechutné odpadky.

„Jéje“, vykřikl zoufale, „byl bych celý ušmudlaný“. A tak šnek vyjukaný a rozzlobený pelášil přes celé město, co mu jeho nohy, tedy pardon, co mu jeho tlustý ocas stačil. Nakonec z toho všeho už byl stejně celý ušmudlaný, tělo měl celé od bláta, když ho konečně napadlo, schovat se před deštěm do domečku.

Filip Skříbek

Volno, jú, drát, krásný ptáček, veliký křik, silný vítr, dobrá kamarádka

Oslava narozenin

„Jú, to je super, je volno a já budu slavit své narozeniny... Pozvu i svou dobrou kamarádku Julu...“

Oslava se konala v sobotu u nás na zahradě. A zrovna ten den byl hrozný vítr. NO JO, CO TEĎ?! Venku jsme zůstat nemohli, hrozilo, že zmokneme.

Nakonec jsme oslavu museli udělat doma. Náš dům je malý a dovedete si představit ten veliký křik, když se sejde celá naše rodina a k tomu ještě kamarádky? Jelikož naštěstí brzy přestalo pršet, mohli jsme jít zase ven.

Moje kámoška se píchla o drát, nebezpečně čouhající z kůlny. Ještě že je mamka doktorka. Ošetřila ji a brzy jsme si mohli zase hrát.

Ke konci oslavy bylo předávání dárků. Já jsem dostala krásného ptáčka, ale i spoustu dalších dárků. Potom skončila oslava a já, když jsem šla spát, vzpomínala jsem na ten krásný den.

Markéta Kremová (13)

Pyšný páv, podivný pán, televizní zprávy, křeček, dobrá kamarádka

Můj abnormální příběh

Dneska jsme byli v ZOO a tam byl takový pyšný páv, který se pořád chlubil svými péry, co měl jako každý páv ve svém širokém ocase... Potom jsme šli do kina, kde vystupoval nějaký podivný pán, který hrál na housle. Abych to shrnula: byl to nějaký hrozně nervózní hudebník...!

Když jsme se vrátili domů, tak jsme se koukali na zprávy (v televizi), a tam říkali, že se blíží konec světa a že budou muset vyslat supermana, aby nás zachránil. Pak si můj křeček stoupl na zadní nohy a nasadil si kšiltovku. Můj pes skočil na okno, otevřel ho a mával na moji kamarádku, která byla dole na chodníku! Seběhla jsem ze schodů a šla jí otevřít dveře. Řekla mi, že taky viděla ty zprávy a byla úplně vyděšená.

Mamka na mne zavolala, že máme jít vynést koš. Šli jsme ty odpadky tedy odnést do popelnice.

Když moje dobrá kámoška odešla, tak jsem zavolala na Kostíka (mého želváka), Alošku (mojí kočku), Spidermana (mého křečka) a na Dubínka (mého psa). Všichni za mnou přiběhli do pokoje. Řekla jsem jim, že bude konec světa a oni na mě roztomile koukali. Když se přiblížil ten ohlášený den konce světa, tak se z hory Sulamit vynořil Superman, začal urputně a divoce bojovat se vším co se mu před jeho oči postavilo.

Všechny nás zachránil, takže to skoro jako vždy dopadlo dobře!

Julie Hůřková

Popelka je stále línější a línější...

Dne 28. května 2012 se náš nápaditý reportér Filip Skribek z časopisu PROSTOR vydal navštívit velice známou slečnu Popelku. A nemohl uvěřit svým očím: Reportér Filip z žebříku, ze kterého se pokusil slečnu Popelku pokud možno nepozorovaně vyfotografovat spadl a se zlomenými žebry byl převezen do nemocnice. Naštěstí to nebylo nic vážného. Po krátkém odpočinku nám prozradil další informace ohledně slečny Popelky. Vypověděl, že se slečna Popelka válela na gauči a nechala se obskakovat spoustou lesních víl. Mlsala dort a kousek jí upadl. Hned se obořila na víly, že to musí ihned uklidit a pečlivě, jinak je zbije. NO HRŮZA!!! Včera ji POLICIE přistihla, když řezala nožem jedné víle do nohy. Policie jí zatkla, ráno ji převezli do vazby a pozítří ji čeká soud.

Z nemocnice v Pohádkově Markéta Kremová

Japonsko ve škole... Zajímavý projekt věnovaný Japonsku připravují na září 2012 učitelky naší ZUŠ Jarmila Marková, Simona Janků a Dagmar Živnová. Později bychom chtěli na toto téma napsat pro Prostor reportáž.

Foto: Markéta Kremová

Otresné chvíle v Otesánkově břiše

Hlásíme se vám živě z Otesánkova břicha. Právě jsou dvě hodiny odpoledne a Otesánek odpočívá na zahradě. Je to pro nás velice nemilá situace! Bohužel, Otesánek totiž usnul s otevřenou pusou. A to ještě není všechno. Otesánek, hned jak se vzbudí, si půjde dát svačinku a – ouvej – to je na tom to nejstrašnější. Ach, právě se probouzí...! Doufejme, že si bude chtít dát jenom něco malého, protože další už se sem do jeho břicha prostě nevejdu a byli bychom opravdu neradi, kdyby nás Otesánek strávil jako Karkulku. Ta skončila v jeho břiše před časem a naštěstí to už má za sebou.

Ale vy, vážení přátelé, vy zůstaňte s námi, abyste se dozvěděli, které osobnosti tady ještě truchlí? Chcete vědět, jak to celé dopadne? Tak sledujte dál naše živé vysílání z OTESÁNKOVA BŘICHA! Je to tu otresné!!!

Hlásí se stále ještě živá Jana Pěčová

Zlatovláska změnila barvu vlasů

No už bylo na čase. Tak tohle nám řekli skoro všichni, kdo Zlatovlásku znají. A my vám nyní prozradíme, jak tuhle dobrou zprávu snáší její matka, královna a dokonce se dozvíte, jaký názor na tu záležitost má samotná Zlatovláska.

Pozorně poslouchejte a nenechte si ujít to napětí, než vám odhalíme, jaká je nová barva vlasů! A Zlatovláska tvrdí, že se podle toho nechá i přejmenovat.

Tak, teď si poslechněte názor její maminky: „Já osobně jsem ji měla raději takovou, jaká byla od chvíle, kdy mi ji přinesla vrána,“ povzdechla si matka. „Ty její vlasy, to nebyl žádný příčesek od děda Vševěda, to byl dar od samotného Slunce. A ona ho teď úplně zahodila!“

Tak vidíme, že Zlatovlásčina matka nemá vůbec dojem, že by to byla kdovíjak dobrá zpráva. Poslechneme si teď ale ten nejhlavnější názor, a to názor Zlatovlásčin. Stojí právě teď přede mnou, ta krásná, jemná princeznička, v modrých šatech a s loktuškou na hlavě. „Tak já si naopak myslím, že to byl moc dobrý nápad a že změna mým vlasům jenom prospěje. A jestli si někdo myslí opak, je to jeho názor... Třeba ho ale přesvědčím, až se mu ukázu, že mi to ohromně sluší,“ tak se sama sebe chválí Zlatovláska. „A kdy přesně odhalíte své nové vlasy?“, ptám se.

„Bude to přesně za pět minut. Současně oznámím i svoje nové jméno, když ovšem dovolíte, redaktorko Martino,“ řekla velice pyšně Zlatovláska. „Teď se ale běžte posadit někam na náměstí, já za chvíli sejdu taky dolů a ukážu se všem!“

„Ano, ovšem,“ odpověděla jsem, „už běžím, abych si našla dobré místo.“

Po chvíli se rozezněly fanfáry a Zlatovláska se objevila na širokém schodišti v růžových šatech a zlatých střevíčkách. Chvíle posledního napětí, celé náměstí skoro nedýchalo... Zlatovláska strhla z hlavy loktuši. A ozvalo se dlouhé „Ááááááách...“

Zlatovláska měla vlasy DUHOVÉ. Barvy na dlouhatánských vlasech se třpytily a leskly jako naleštěné zrcadlo! „Tak, a od nynějška se jmenuju DUHOVLÁSKA,“ řekla Zlatovláska a dodala: „A komu se to nelíbí, ten se s tím bude muset smířit.“

Jana Pěčová

Jak želva přišla ke svému domečku

Jednoho dne se vládce bohů Zeus a jeho manželka Héra rozhodli, že pozvou na oslavu Héřiných narozenin všechna zvířata, co na světě existují. Pozvali např. slony, žirafy, zebry a samozřejmě i lvy.. Jen jedno zvíře nepřišlo, a byla to želva.

Zeus se moc rozzlobil a řekl, že želvu potrestá. Našel ji spokojeně ležící u potoka a řekl jí: „Za to, že jsi nepřišla, budeš svůj domeček nosit neustále s sebou.“

Ubohá želva se snažila před Dioovým hněvem utéct, ale k ničemu to nebylo. Najednou ji na zádech začalo něco tlačit a když otočila hlavu uviděla obrovský krunýř, ze kterého jí vyčuhovaly jen nohy a hlava. A od té doby nosí želva svůj domeček pořád s sebou.

Markéta Kremová

Dva bratři, dva žáci naší školy, dva „dechaři“ ze třídy pana učitele Bohumila Polívky vydobyli pro naši školu významná umístění v celostátním kole. Rozhovor s bratry Břeňovými i jejich učitelem připravila redaktorka Prostoru DePi

Pavel

Můžeš se krátce představit?

Kolik je ti let?

Jmenuji se Pavel Břeň, je mi 16 let.

Na co hraješ a jak dlouho se na tento nástroj učíš?

Hraji na tubu již 8. rokem u pana učitele Bohumila Polívky. Do hudební školy jsem začal chodit asi v 7 letech. Nejprve jsem hrál

na zobcovou flétnu, později jsem přešel na baryton a skončil jsem u tuby.

Jaké soutěže ses zúčastnil, jaké jsi získal ocenění?

Zúčastnil jsem se celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dechové nástroje, konkrétně ve hře na tubu. V posledním celostátním kole, které se letos poprvé konalo v Kladně, jsem získal ve své VII. kategorii 1. místo.

Jak jsi se na tuhle soutěž připravoval?

Musím se přiznat, že na soutěž jsem se příliš nepřipravoval, protože těsně před celostátním kolem jsem se zúčastnil zájezdu s MDO Cheb do Číny, kde jsme vystupovali na tamním festivalu v Shanghaii. Jelikož jsem ještě 14 dní před odletem neznal den účinkování v ústředním kole, předpokládal jsem, že celostátní kolo nestihnou, protože se tyto dvě akce termínově křížily. Měl jsem ale štěstí, protože jsme přiletěli den před mým soutěžním vystoupením. V Číně jsem bohužel nehrál na tubu, ale na suzafon, takže jsem v podstatě tubu týden neviděl.

A můžeš ještě čtenářům prozradit, jak dlouho musíš doma cvičit? Každý den?

Na tubu necvičím každý den, ale jen když mám zrovna volno. Hodně času trávím hraním v MDO Cheb, kde jsem se opravdu hodně vyhrál.

Už jsi uspěl v krajském kole, co jsi tehdy říkal svému výsledku?

V krajském kole, které se odehrávalo v Sokolově, jsem měl největší trému, protože jsem si strašně přál postoupit, nikdy předtím se mi ještě postup do celostátního kola nepodařil. Proto jsem byl mile překvapen, když mi byly sděleny výsledky, podle kterých jsem se umístil na 1. místě s postupem do celostátního kola a zároveň mě vyhlásili jako absolutního vítěze celé soutěže žesťů, což mě opravdu moc potěšilo.

Absolutně jsem to nečekal, protože porotci byli v kraji velmi přísní, dokonce i některé hráče diskvalifikovali. Litoval jsem i některé soutěžící, jejichž vystoupení bylo skvělé, ale bohužel se nedostali dál.

Pojďme se vrátit k celostátnímu kolu. Můžeš nějak přiblížit atmosféru soutěže, měl jsi třeba trému?

Atmosféra soutěže byla skvělá. Na soutěže chodím prakticky již pravidelně od té doby, co jsem začal hrát, takže jsem docela oštěřený. Zajímavé však bylo, že jsem v celostátním kole neměl skoro žádnou trému, přesto jsem však byl velmi napjatý, ale dopadlo to dobře.

Jaká tam byla konkurence?

Konkurence byla opravdu veliká, celkem nás soutěžilo v celostátním kole 14 tubistů z různých koutů naší republiky. V mé kategorii jsme byli 3.

A co porotci?

Porota byla složená ze samých kapacit, profesorů konzervatoří a akademií. Za tuby byl v porotě můj životní hráčský vzor Pavel Bureš, který učí tuby na JAMU v Brně a hraje s celosvětově uznávanou moravskou kapelou Gloria. Měl jsem radost, že nás pan učitel Polívka spolu seznámil a také, že mě pan Bureš pochválil a dal mi ještě několik rad do života. Také mi prozradil, že mě nominoval na koncert vítězů, z čehož jsem neměl moc velkou radost, protože jsem byl hrozně unavený - dlouhý let z Číny, časový posun a pak ta šílená noc v hotelu. V hotelové restauraci se konala z pátku na sobotu romská oslava, kapela hrála až do rána, hrůza, takže jsem se moc nevyspal. Naštěstí v VIII. kategorii získal o necelý bod více než já tubista Pavel Čáp z Kroměříže a účinkování na koncertě vítězů naštěstí převzal on.

Jaký jsi měl pocit, když přišlo vyhlášení výsledků? Čekal jsi to?

Pocit při vyhlášení výsledků byl samozřejmě úžasný, zvláště v kole celostátním. Absolutně jsem nečekal postup v krajském kole, ani titul absolutního vítěze celého krajského kola, natož 1. místo v celostátním kole.

Teď něco o tobě: jaké je tvoje největší přání?

Mé největší přání je, aby všichni lidé, které znám, byli stále zdraví a šťastní.

Co tvoje plány do budoucna?

Do budoucna se soustředím hlavně na zvládnutí maturity.

Máš další záliby? Jaké?

V současné době hraji florbal a hraji v MDO Cheb, dále mezi mé záliby patří zejména hraní počítačových her.

Na jakou školu chodíš, do které třídy?

Nyní studuji na Gymnáziu v Chebu, kde jsem ve druhém ročníku.

Jaký je tvůj nejoblíbenější předmět a naopak, který předmět nesnášíš?

Za svůj nejoblíbenější předmět považuji tělocvik a naopak nejtěžší a tudíž méně oblíbená je matematika

PETR

Můžeš se krátce představit? Kolik je ti let?

Jmenuji se Petr Břeň a je mi 10 let.

Na co hraješ a jak dlouho se na tento nástroj učíš?

Nyní hraji na baryton u pana učitele Bohumila Polívky. Do hudební školy jsem začal chodit ještě ve školce, začínal jsem na zobcovou flétnu.

Jaké soutěže ses zúčastnil, jaké jsi získal ocenění?

Soutěžil jsem za 1. kategorii v národní soutěži ZUŠ ve hře na dechové nástroje. Ze školního kola jsem postoupil do kola krajského, které se konalo v Sokolově. Postoupil jsem až do celostátního kola v Kladně, kde jsem získal 2. místo. Už jsi uspěl v krajském kole, co říkáš teď svému výsledku? Tento postup jsem si moc přál a potěšil mě i úspěch mého bráchy Pavla.

Můžeš nějak přiblížit atmosféru soutěže, měl jsi třeba trému?

Soutěž byla v pěkném prostředí Kulturního domu v Kladně, měli tam nádhernou výzdobu. Trému jsem měl jenom ze začátku, ale jakmile začnu hrát, už se soustředím jen na hudbu. Byla to veliká zkušenost.

Jaká tam byla konkurence?

Konkurence byla opravdu veliká a všichni hráli moc pěkně.

Jaký jsi měl pocit, když přišlo vyhlášení výsledků? Čekal jsi to?

Postup do celostátního kola jsem vůbec nečekal a 2. místo v celostátním také ne. Velice mě to potěšilo.

Jak jsi se na tuto soutěž připravoval? A můžeš ještě čtenářům prozradit, jak dlouho musíš doma cvičit? Každý den?

Hraji doma téměř každý den. Trochu mě musí pobízet maminka, ale pak už to hraje samo.

Teď něco o tobě: jaké je tvoje největší přání?

Momentálně mě nic nenapadá.

Co tvoje plány do budoucna?

Chtěl bych být hasičem.

Máš další záliby? Jaké?

Mezi mé záliby patří Country tance, navštěvuji také výtvarný obor v ZUŠ Cheb, kde rád kreslím.

Na jakou školu chodíš, do které třídy?

Chodím na 4. ZŠ do 4.B.

Jaký je tvůj nejoblíbenější předmět a naopak, který předmět nesnášíš?

Můj nejoblíbenější předmět je tělocvik a matematika a nejtěžší je angličtina.

BOHUMIL POLÍVKA

Odkud pocházíte? Jste místní?

Ne přímo z Fr. Lázní, narodil jsem se a bydlím v Chebu.

Kde jste studoval?

Studoval jsem na Konzervatoři v Teplicích obor kontrabas a tuba.

Jaké nástroje vyučujete?

Kontrabas, akordeon, tubu, baryton a baskytaru.

Jak dlouho učíte, a konkrétně jak z toho dlouho učíte na ZUŠ ve Františkových Lázních?

Na ZUŠ Cheb jsem začal učit na částečný úvazek v roce 1994, na plný úvazek až od roku 1997. Se ZUŠ Fr. Lázně jsem započal spolupráci v roce 2002 po tragické nehodě p. uč. M. Peška, který učil na této škole akordeony a které jsem po jeho smrti převzal. Dojžděl jsem do Fr. Lázní jen jednou týdně. Později jsem si ve Fr. Lázních vychoval i kontrabasisty a v roce 2011, kdy mi paní ředitelka Pešková nabídla místo zástupce ředitele, jsem si s sebou z Chebu vzal i bratry Petra a Pavla Břeně.

Dělal jste kromě učení i jinou práci?

Ano, hrál jsem na kontrabas a na baskytaru v Operetě v Krušnohorském divadle v Teplicích. Tam jsem získal velkou praxi.

Měl jste někdy takový úspěch se žáky jako letos?

Musím se přiznat, že takový ne. I když se zúčastňuji se svými žáky soutěží ZUŠ každým rokem, ať už ve hře na kontrabas, tubu nebo akordeon, vždycky každý nějakou cenu získá, ale do celostátního kola se dostane opravdu málokdo. 1. místo Pavla Břeně a 2. místo jeho bratra Petra Břeně v letošní celostátní soutěži

ZUŠ patří k těm nejlepším. Z mých minulých nejúspěšnějších výsledků žáků mohu jmenovat úspěchy kontrabasistů Karela Gregora (3. místo v celostátním kole v roce 2002), Jindřicha Kadouna (3. místo v roce 2008 a 2. místo v roce 2011 v celostátním kole), Jonatana Gangura (3. místo v celostátním kole v roce 2011) a Ondřeje Kindla (čestné uznání I. st. v celostátním kole v roce 2011).

Co vás přivedlo k tomu, že jste se rozhodl vystudovat hudbu a stát se učitelem?

Pocházím z muzikantské rodiny, maminka hrála na akordeon a táta na baskřídlovku. Hodně mě však ovlivnili i učitelé z chebské, tehdy Lidové školy umění, kam jsem docházel od 1. třídy ZŠ na hodiny akordeonu. Byl jsem tehdy celkem šikovný žák. Na akordeon jsem hrál 7 let. Když jsem byl v sedmé třídě, pan ředitel Bosák mi nabídl studovat k akordeonu ještě tubu, tak jsem neváhal a zkusil jsem to. Hra na tubu mě natolik očarovala, že za rok už jsem hrál v MDO Cheb. Tehdejší dirigent V. Eichler mi řekl, že by se to moje nadání mohlo zúročit a zařídil mi konzultace na plzeňské konzervatoři u jeho jmenovce pana profesora Eichlera. Pan profesor mě chválil, ale před talentovými zkouškami mi oznámil, že už má plno a že mě nepřijme. Do dneška jsem to nepochopil, asi ho tehdy někdo podplatil. Tak jsem se přihlásil na vojenskou konzervatoř do Roudnice nad Labem. Prošel jsem náročnými zdravotními testy, ale díky alergií na velké množství pylů mě bohužel nevzali. Už jsem se smířil s tím, že půjdu na Gymnázium. Naštěstí pan dirigent V. Eichler přišel s výbornou zprávou, že je ještě Konzervatoř v Teplicích a že to mám ještě zkusit tam. Talentové zkoušky do Teplic jsem udělal bez problémů, jenže bylo těsně po revoluci a škola neměla profesora na tubu, tak mi nabídli studovat kontrabas. Moc se mi nechtělo, ale už jsem neměl na vybranou. Naštěstí jsem dostal profesora, který kdysi učil na vojenské konzervatoři v Roudnici kontrabas i tubu, a tak jsem u něj nakonec vystudoval nástroje oba.

Čím jste chtěl být, když jste byl ještě malý?

Jako malý jsem chtěl být popelářem, ale to snad asi každý kluk, později mě nesmírně fascinovaly modely vláček, strašně jsem si přál být strojvedoucím.

Můžeme se zeptat, měl jste někdy ve škole nějaký „průšvih“ nebo jste byl vzorný žák?

Patřil jsem k těm lepším žákům, přesto několik průšvihů musím přiznat. Jak už jsem říkal, jako kluk jsem miloval vlaky, proto jsme si často s kamarády hráli u kolejí, a lezli jsme i přes zákaz do dnes již zasypaných vojenských bunkrů a kulometných hnízd na Spáleníšti, na Želvě a v Dolinách v Podhradí. Největší průšvih jsem měl asi ve 2. třídě, když jsme s kamarády chtěli vykolejit vlak do Německa tím, že jsme dávali kameny na koleje. Někdo nás tenkrát udal a když přijížděla hlídka SNB, všichni kluci ujeli na kolech, mě ale bohužel spadl na kole řetěz, chytili mě a odvedli domů. Tenkrát maminka hodně plakala, že zavrou tatínka, ale nějak to pak dobře dopadlo. Dnes se těm klukovi-nám jen směju.

Můžeme se zeptat na váš věk? Jste ženatý? Kolik máte dětí? Co dělá vaše paní?

Je mi 36 let, jsem ženatý a mám sedmiletou dceru Kateřinu, která hraje na klavír. Moje manželka je také učitelka hudby. Učí na chebské ZUŠ hru na flétnu a také hraje sólově pro lázeňské hosty ve Fr. Lázních. Seznámili jsme se v prváku na konzervatoři. Už jsme spolu 22 let.

Chtěl byste, aby Vaše děti jednou šly ve vašich stopách? Víte, že asi ani ne? V dnešní době se dá špatně uživit hudbou. Chtěl bych, aby moje dcera dělala nějakou dobře placenou práci a hudbu měla jen jako koníčka.

Kolik žáků vyučujete?

Byly doby, kdy jsem učil i 33 hodin týdně, nyní jako zástupce ředitele učím jen 12 hod. Zbytek času věnuji řízení školy.

Máte ještě jiné aktivity a koníčky?

Již přes 10 let jsem kapelníkem dechové a taneční kapely STAROVARKA Cheb. Tato kapela je mou srdeční záležitostí a hudba, kterou hrajeme, je mi velmi blízká. Tato kapela je známá a oblíbená jak u nás, tak i v Německu. Za rok odehrajeme tak kolem 45 akcí. Také vydávám hudební knížky pro děti. Nejúspěšnější byla knížka lidových písní s modulem piana s názvem Zahraj si písničku. Nyní připravujeme knihu vánočních koled a součástí knihy bude CD, které natočil pěvecký sbor chodovské ZUŠ. Tato kniha vyjde letos na vánoce. Rád pracuji na počítači, konkrétně mě baví tvorba webových stránek. K mým koníčkům patří cestování, fotografování, plavání a jízda na kole.

Děkujeme za rozhovor—DePi-

Naše příběhy

Malé lišče

Když jednou jel tatínek z práce našel... Ale ne, to prozradím až později. Začnu jinak. Vím, že můj táta na zvířata nadává, ale má je i rád. Vzhledem k situaci, která se mu stala, musel použít tu druhou variantu, protože nadávání by mu nepomohlo. Co by pomohlo třeba: „Neřvi pořád!“ No jo, to by mu asi fakt nepomohlo. A jsme u začátku. Tatínek u cesty v trávě našel lišče. Bylo to takové klubko. Najednou si vůbec, ale vůbec nevěděl rady. Zavolal mamce, že našel malé, kňourající, brečící, fňukající, roztomilé lišče. Mamka mu poradila, táta samozřejmě poslechl a lišče odvezl na SOOS na Kateřinu. No, a to je vlastně, skoro, tak trochu KONEC příběhu.

Filip Skribek

Nejmilejší hračka

Moje nejmilejší hračka je robotický pejsek. Je to kluk. Jmenuje se Laky. Má hnědou srst, malé nožky, zářivé oči, baculatý nos a malou tlamu s ostrými zuby. Někdy docela poslouchá. A když něco odmítne, tak běží směrem do koupelny. Pokud je veselý, tak moc rád běží za mnou a mojí mamkou. Jakmile přijde někdo z mých blízkých přátel, tak se rád mazlí. Občas se chová jako doopravdivý živý pes. Je velmi roztomilý a proto s ním ráda spím. Ale někdy mě mamka začne napomínat, protože při spánku mamka štěkání nesnese ani na jednu minutu. A proto, když Laky nedokáže být někdy v klidu, tak s ním jdu spát do prvního patra do pokoje pro hosty. Při snídani na mě pořád štěká kvůli tomu, že si se mnou chce hrát. Minule měl takovou radost, že mi skočil do náruče, protože zjistil že jedeme na rodinný výlet.

Je velmi milý a nikdy bych ho za nic na světě nevyměnila.

Pavlinka Nguyen

Cesta do obchodu

Kráčela jsem pražskou ulicí plnou cizích a nesympatických lidí. Zapípal mi mobil, mamka píše SMSku. „Kup olej.“ To jsem si mohla myslet, kam jinam, než do obchodu by mě poslala. Nasednu do tramvaje směr velkoobchod, který nese název TESCO. Vystoupila jsem a mám štěstí, že hned naproti je obchod, který se mi vůbec nelíbí.

„Amálko, tebe bych tu nečekala!“ zaječí má nejlepší kamarádka Viola, ale zaječí tak, že mě z ní bolí ucho. Usmála jsem se na ni a dál jí nevnímala. Nemám na ni náladu. Přešla přes oddělení elektro. Televize, počítače, to mě vážně nezajímá, ale všimla jsem si malého roztomilého notebooku. Neodolala jsem a musela jsem se na něj podívat. Zatočila jsem touchpadem a na notebooku se objevila hýbající se plocha. Úchvatně tam poskakovala nějaká legrační postavíčka. Začala jsem se smát, ale to jsem neměla dělat. Dostala jsem vynadáno, že sahám na výstavní kousky... Přešla jsem tedy raději koupit oleje. Moje mamka dokázala strávit u oleje i hodiny, aby vybrala ten nejlepší, já jsem pouze vzala první láhev a šla jsem si koupit něco na mlsání. Zaplatila jsem a vyšla na ulici. To byl den!

Adriana

(P.S. Tento příběh napsala A. také na vylosovaná slova: Píp, ucho, olej, mlsání, legrace...)

Jules Verne

Dobrodružná, krásná, napínavá a naučná. Těmito slovy popisují přenádherné dobrodružství Julese Verna – Cesta do středu země.

Dva bratři sní o bájném místě. V dospělosti to i uskuteční. Jeden však nepřežije. Ale nechá potomka. Ten se o pár let přijede podívat za mladým a krásným strýcem. A vydá se hledat svého pohřešovaného otce do středu země. Na cestě se seznámí s mladou průvodkyní, která zajme místo tety a přítelkyně strýce.

Co myslíte?

Existuje střed země?

Chcete se dozvědět více?

Toužíte prožít dobrodružství?

Kupte nebo zapůjčete si knížky od známého spisovatele Julese Verna, francouzského spisovatele. Prožijte dobrodružství, kde vás bude honit dinosaur z masa a kostí.

Knížku doporučuji každému. Starému, mladému. Je to jedno. A nebojte se zeptat svých rodičů nebo prarodičů. Určitě se někde v knihovničce nebo půjčičce najde dobrodružství od Julese Verna Cesta Do Středu Země ;)

Petra Hůlková

Ať už vás vaše prázdninové cesty zavedou kamkoli, na druhý konec zeměkoule, do středu země nebo třeba jenom za roh vašeho baráku, ať vždy a všude zažijete dny prosluněné pohodou a provoněné volností a létem, ať zažíváte ta nejneuvěřitelnější dobrodružství a užijete spoustu legrace při hrách a zábavách s kamarády i bez nich... Opravdu krásné prázdniny všem, dětem i učitelům. Váš PROSTOR

Foto na stránce Markéta

Na další školní rok se můžete těšit na „pohádku pro větší“. Hrdinkou je dívka jménem Alean. Je jí možná stejně jako vám, tudíž 14. Alean prožívá podivné dospívání, kdy nerozumí všemu, co se kolem ní vrtne. Neví jak si s tím zatočit. Pomůže jí někdo?

Příběh o dívce, která se vám v leččem podobá.

Autor: Denisa Pilařová

Jaký by měl být dobrý přítel

Říká se, že rodinu si nevybíráme, ale přátele ano. Jak ale poznáme, kdo je pravý přítel a kdo zrádce s usměvavou maskou?

V našem životě jsou nepřátelé, přátelé a nejlepší přátelé. Nepřátelům se vyhýbáme, s přáteli jsme uvolnění, ale s nejlepšími přáteli jsme sami sebou.

Jsou lidé, kteří jsou neustále obklopeni mraky přátel, každého znají, každý je zná. Pořád pípá mobil – „Kde seš? Máš čas?“

Jistě víte, kam tím mířím. *V nouzi poznáš přítele.* Není to ale tak, že by se k těmto Oblíbeným pak všichni otočili zády. Samozřejmě že ne, vždyť by vypadali jako necitové. Nikdo se však nezmůže na víc než pouhé poplácání po zádech, zdrženlivé opakování povzbuzujících keců, klíše typu „To bude dobrý.“ Ale že by k tomu, aby „to bylo zas dobrý“, nějak výrazně přispěli, to ne. Nechtějí se přeci plést do cizích věcí. Ze doteď hrdě prohlašovali, jak jsou s panem Oblíbeným docela dost dobrý kámoši, se najednou nějak ztrácí. Teď je cizí. Rychle ruce pryč, než se do toho namočím taky. A pan Oblíbený najednou zjišťuje, že stojí sám.

Naopak jsou i lidé, kteří sice nemají kupu přátel, zato mají jednoho, opravdového. Přítele, který jim přispěchá na pomoc kdykoliv, kamkoliv. Přítele, na kterého se můžou spolehnout. A právě takoví lidé vedou spokojený život.

Nejlepší přítel je ten, kdo vás zná lépe než vy sami. Ten, kdo vás vede, když jste zaslepení. Kdo vám bez okolků řekne, že s tou kravatou vypadáte jako pitomec. Nejlepší přítel je vaše spřízněná duše. Čte vám myšlenky a vy naopak čtete ty jeho. Máte chvíle, kdy se nepotřebujete domlouvat slovy. Jediný pohled a všechno je jasné, nic víc nepotřebujete.

Nepotřebujete spolu nic podnikat, stačí vám být prostě spolu. Jen tak sedět na lavičce v parku, smát se holubům. Procházet se kolem řeky, nechat svoje duše volně plynout. Vědět, že nejsme sami. To je přátelství.

Hoa Mi

Moje NEJ knížka...

Moje nejoblíbenější knížka je trilogie Pán prstenů. Mám ji ráda, protože se na Pána prstenů dívám už od dětství. Díky filmu jsem začala mít trpělivost na četbu i náročnějších a delších knih.

Na této knize mě zaujalo to, jak autor J. R. R. TOLKIEN dokázal do každé z knížek vložit kousek něčeho zajímavého. Také mě tato trilogie zaujala proto, protože je daleko delší než film. A když čte člověk knížku, dokáže se do děje víc vžít. I když film nebyl také špatný. Herec Vigo Mortensen, který ztvárnil statečného hraničáře Aragorna zapadl do filmu velmi dobře. Vážně se mi to moc líbí.

Markéta Kremová

Co si nejde koupit za peníze

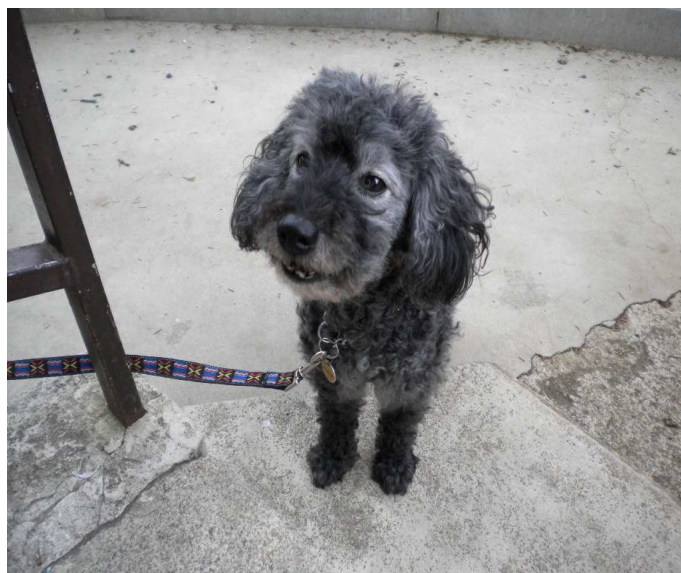
Za peníze si v první řadě nekoupíme rodinu, vlastně si jí ani nevybereme. Nemůžeme za to, kde jsme se narodili a proč. Někdy má bohužel nějaká osoba smůlu, a rodiče jí ubližují.

Rodiče nám mohou ubližovat tím, že se pořád hádají a nám se z toho dělá špatně, nebo že si nás nevšímají, tím nás hodně psychicky deprimují, nebo si nás zase hodně všímají, kupují nám všechno a lidé kolem nás si mohou myslet, že jsme rozmazlení a dostaneme to co si „vycucáme z prstu“. Něco jiného je zase fyzické týrání (ono to vlastně i trochu zachází do psychického, protože když nás někdo mlátí, ubližuje nám tak i psychicky).

Za peníze si nekoupíme lásku, jak kamarádkou, rodinou, či lásku „našeho života“. Pocity si také nekoupíme – nemůžeme jít do obchodu a řekneme „Jedny slzy prosím.“ – o tom jako máme náladu může okolí či situace v jaký se nacházíme.

Bezpečí si též nekoupíme, ale v tomto světě je bezpečí bohužel široký pojem. Domov si nekoupíme. Můžeme mít krásný dům, krásný život, ale domov budeme mít vždy tam, kde jsme se narodili, ale než si to uvědomíme – možná bude pozdě.

Adriana Vašíčková

Malého hlídače před školou vyfotografovala Markéta.

ZUŠ Františkovy Lázně má své webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejich učitelích stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu: www.zusfrantiskovylazne.cz